

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Zuzany Šmídové ve věci

žalobce: **Mgr. V. V.**, narozený dne xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o omluvu,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. prosince 2022, č. j. 20 C 51/2020-299,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované omluvit se žalobci písemným doporučeným dopisem zasláným na adresu žalobce xxx xxx, xxx, PSČ xxx tohoto znění: „*Vážený pane Mgr. V. V., advokáte, bytem xxx xxx, xxx, zapsaný u České advokátní komory pod evidenčním č. xxx, se sídlem xxx xxx, xxx, na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 se Vám Česká republika jednající Ministerstvem spravedlnosti tímto písemně omlouvá za to, že Nejvyšší správní soud v senátě ve složení z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

věci žaloby žalobce M. Ch., bytem xxx xxx, xxx, zastoupeného Vámi jako advokátem proti žalovanému Městský úřad Železný Brod se sídlem Náměstí 3. května 1, Železný Brod, proti nečinnosti žalovaného v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 59 A 87/2018-61, uvedl v písemném odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-36, písemně vyhotoveného a podepsaného předsedou senátu Mgr. Alešem Roztočilem o Vaší osobě nepravdivě, nevěcně a nedůvodně jako advokátovi neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správně orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami.“ (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 2 700 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

1. Rozhodl tak již podruhé o žalobě, kterou se žalobce po žalované domáhal zadosti učinění za nemajetkovou újmu ve formě písemné omluvy citované ve výroku I. napadeného rozsudku, která měla žalobci vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu, kterého se měl dopustit Nejvyšší správní soud v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, v němž o žalobci uvedl, že „neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správně orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami“. Podle žalobce se jedná o urážlivé a nevěcné pomlouvání a znevažování jeho osoby, které způsobilo, že žalobce trpěl nespavostí, stresem a ztuhnutím krčního svalstva v oblasti krční páteře. Zároveň utrpěla pověst žalobce před klientem a vyvěšením rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu bez dostatečné anonymizace došlo k rozšíření pomluvy žalobce i mimo účastníky řízení.
2. Soud I. stupně nejprve žalobu zamítl pro absenci odpovědnostního titulu rozsudkem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 20 C 51/2020-89, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 91 Co 102/2021-106. Tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2022, č. j. 30 Cdo 3716/2021-126, a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud vyslovil, že uvedení dehonestujících pasáží v odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci může založit odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, jedná-li se o neoprávněný zásah do práv dotčeného subjektu, proto je při posouzení nároku nutné se zabývat povahou předmětné části odůvodnění z hlediska pravdivosti a přiměřenosti vůči osobě žalobce. Dále dovolací soud zdůraznil, že závěr o odpovědnosti žalované za tvrzenou nemajetkovou újmu je podmíněn nejen zjištěným nesprávným úředním postupem, ale i nemajetkovou újmou na straně žalobce a vztahem příčinné souvislosti.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že Městský úřad Železný Brod v řízení pod sp. zn. OD-976/2017 vydal dne 14. 7. 2017 příkaz, kterým byl M. Ch. uznán vinným, že překročil maximální povolenou rychlost, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 8. 9. 2017 byl příkaz zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dne 10. 10. 2017 vydal Městský úřad Železný Brod další příkaz, kterým opět uznal M. Ch. vinným z přestupku. Ten podal opožděný odpor, který Krajský úřad Libereckého kraje vzal jako podnět k provedení přezkumného řízení a dne 15. 12. 2017 jej vyřídil tak, že ve věci neshledal žádné okolnosti ani pochybnosti o tom, že by příkaz nebyl v souladu s právními předpisy. M. Ch., zastoupený žalobcem na základě plné moci, podal dne 22. 10. 2018 u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 59 A 87/2018. Soudní poplatek za žalobu byl zaplacen Motoristickou vzájemnou pojišťovnou. Dne 9. 1. 2019 byla žaloba odmítnuta z důvodu, že žalobce bezvysledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, neboť právní zástupce žalobce odeslal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti v řízení do datové schránky Statutárního města Liberec, ačkoliv ji měl podat ke Krajskému úřadu Libereckého kraje. Žalobce podal proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34. V bodě 18 odůvodnění rozsudku je mimo jiné uvedeno, že „..... to byl primárně stěžovatel, resp. jeho zástupce, který pochybil, když žádal nesprávnému subjektu. To platí tím spíše, že zástupce stěžovatele je advokát, tj. profesionál a odborník v oblasti práva, o kterém je navíc zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že se na oblast

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

správního (přestupkového) práva specializuje, má v této oblasti práva bohaté zkušenosti, zastupuje mnoho klientů, přičemž neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami. Tvzení stěžovatele o tom, že záměna správních orgánů, jimž žádost zaslal, je omluvitelné nedoplnění, proto považuje Nejvyšší správní soud za účelové.“

4. Soud I. stupně měl za prokázané z více rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že žalobce, který jako advokát zastupuje různé stěžovatele v řízeních o kasačních stížnostech, opakovaně vyjadřuje nesouhlas se způsobem zveřejňování anonymizovaných verzí rozhodnutí tohoto soudu, k čemuž je Nejvyšší správní soud nucen opakovaně se vyjadřovat.
5. Soud I. stupně vyslechl svědka Mgr. Aleše Roztočila, který jako soudce Nejvyššího správního soudu zpracoval dotčenou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34. Svědek uvedl, že žalobce zná z úřední činnosti, neboť ten vystupuje před Nejvyšším správním soudem ve stovkách případů v pozici právního zástupce účastníků zejména v přestupkových věcech, kdy jejich jménem podává žaloby proti rozhodnutím, nečinnostní žaloby nebo zásahové žaloby. Většinou se jedná o případy klientů tzv. Motoristické vzájemné pojišťovny. Dotčená pasáž tak souvisí s prací žalobce jako advokáta, který v mnoha případech podává i nedůvodná podání a může argumentovat i účelovým výkladem právních předpisů, což však svědek nepovažuje za nic špatného, dělají to mnozí advokáti. Svědkovi je z úřední činnosti známo větší množství případů, kdy byl postup žalobce či Motoristické vzájemné pojišťovny, s kterou žalobce spolupracuje, shledán jako obstrukční. Dotčená pasáž rozhodnutí představovala neutrální hodnocení postupu žalobce, který byl rozhodujícím senátu znám z obdobných věcí, kdy bylo vycházeno ze společných prvků daných Motoristickou vzájemnou pojišťovnou či společným zmocněncem ve správním řízení Ing. M. H.. Svědek byl překvapen, že dotčenou pasáž žalobce vnímal úkorně, zahájil v této souvislosti odškodňovací řízení a následně tuto skutečnost uplatňoval v námitkách podjatosti.
6. Soud I. stupně dále vyslechl svědka JUDr. Jiřího Pallu, který se jako soudce Nejvyššího správního soudu seznámil s konceptem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, a jako člen senátu jej schválil. Svědek uvedl, že zná žalobce z úřední činnosti, kdy před Nejvyšším správním soudem probíhá větší množství věcí, v nichž žalobce vystupuje jako právní zástupce účastníka, a to zejména v přestupkových věcech. V senátu svědka se jedná o desítky případů, u celého soudu o stovky. Žalobce jako advokát často používá různé procesní taktiky v zájmu svých klientů, podává opakující se podání směřující proti procesní stránce věci a brojí proti zveřejňování rozhodnutí na úřední desce soudu. V kontextu s předchozími postupy žalobce, s kterými má svědek zkušenost, kdy si v řadě dalších věcí počínal žalobce obdobně a vyvolával různé procesní komplikace, které šly potom k tíži účastníkům, byl postup žalobce hodnocen. Dotčená pasáž představovala reálné hodnocení postupu žalobce, vypovídala o jeho praxi a je to reflexe soudu způsobu podání a obhajoby klientů. Součástí vypořádání stížnostní argumentace je vyslovení pohledu soudu na věc a případně hodnocení nevhodného či účelového postupu, obdobně senát postupuje také v jiných věcech. Z celkového působení žalobce před soudem svědek usuzuje na to, že procesní taktika žalobce má směřovat pouze k jedinému, a to ke znemožnění projednávání přestupkových věcí. Jedná se např. i o věci, v nichž je účastník ve správním řízení zastupován obecným zmocněncem, který si nepřebírá poštu, a následně v řízení před soudem je zastupován žalobcem, který používá různé procesní námitky opakující se v desítkách či stovkách případů. Jelikož se nejedná o jednotlivé případy, ale v desítkách věcí se opakuje určitá procesní situace, soud na čistě účelové procesní taktiky upozornil v dotčené pasáži rozhodnutí. Svědek byl překvapen, že žalobce vnímal dotčenou pasáž jako dehonestující.
7. Soud I. stupně nakonec vyšel ze zjištění, že na serveru ceska-justice.cz byl dne 13. 4. 2022 uveřejněn článek s názvem „NS: I odůvodnění soudního rozhodnutí může založit odpovědnost státu za způsobenou škodu“, v němž bylo informováno o vydání rozhodnutí dovolacího soudu v této věci. K osobě žalobce je v článku uvedeno, že se nejedná o první kontroverzi mezi správní justicí a jeho osobou s tím, že „V. patří, co se týče přestupkových řízení, rozhodně - diplomaticky řečeno - mezi nejaktivnější a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

nejnápaditější právní zástupce. Setrvale protestuje také proti zveřejňování neanonymizovaných rozhodnutí NSS. Spor o podjatost se dostal až před Ústavní soud, který v roce 2018 konstatoval, že je to trvalá neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, který zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání, uvádí se mj. v odůvodnění usnesení ÚS.“ Dále článek informuje o tom, že názor některých soudců NSS na právní kreativitu žalobce je setrvale kritický s tím, že tento je notoricky znám svými obstrukčními praktikami (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 20/2017-19, č. j. 4 As 113/2018-39 a č. j. 6 As 37/2017-31).

8. Na podkladě těchto podstatných skutkových zjištění soud I. stupně uzavřel s odkazem na § 1 odst. 1, § 2, § 5 a § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“), že žaloba není důvodná.
9. Soud I. stupně uvedl, že dotčená pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, představuje hodnotící soud jeho senátu 4 As, který ve věci rozhodoval, a který na základě vlastních (subjektivních) kritérií hodnotil postup žalobce z hlediska správnosti a přijatelnosti postupu advokáta. Soud I. stupně přisvědčil žalobci, že hodnocení činnosti advokáta není nezbytnou součástí soudního rozhodnutí. V této konkrétní věci měl však soud I. stupně za to, že nebyly překročeny meze, za nichž je možné hodnotit činnost žalobce jako právního zástupce účastníka řízení. Znění předmětné pasáže rozsudku se totiž zakládá na znalosti procesních postupů žalobce z úřední činnosti nejen senátu 4 As, ale celého Nejvyššího správního soudu, kdy svědci (Mgr. Aleš Roztočil a JUDr. Jiří Palla) přesvědčivě vysvětlili, v čem spatřují účelovost postupu žalobce, jakými společnými prvky se vyznačují případy žalobce, jakými opakujícími se námitkami žalobce v různých řízeních brojí, jakým způsobem došlo k vypracování daného rozhodnutí a proč v něm byla tato pasáž uvedena. Navíc sám žalobce předložil k důkazu další soudní rozhodnutí a články, v nichž mu byl jeho postup v jiných řízeních vedených před správními soudy vytýkán i Ústavním soudem.
10. Soud I. stupně proto s ohledem na celý kontext rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, i obdobných případů a vystupování žalobce, kterým se prezentuje, neshledal zvolenou formulaci za nepřiměřenou. Zároveň nedospěl k závěru, že dotčená pasáž měla za cíl zneuctění pověsti žalobce, když se jednalo o adekvátní reakci na jeho námitky a postupy známé soudu z úřední činnosti a jejím účelem bylo zamezit účelovému či obstrukčnímu postupu v řízení a upozornit na něj, což sleduje legitimní cíl a je v souladu s veřejným zájmem. Dotčená pasáž tak svým obsahem a formou nevybočuje ze svého účelu věcné kritiky způsobem, který by se dotýkal cti žalobce jako advokáta.
11. Soud I. stupně dále k námitce žalobce, že se při zastupování klientů řídí jejich pokyny a může tak postupovat v řízení jinak, než by postupoval on sám, vysvětlil, že za obsah podání učiněného prostřednictvím advokáta, který jej v zastoupení klienta učinil, odpovídá advokát. Dále soud I. stupně konstatoval, že používá-li žalobce v řízení určité procesní námitky či brojí-li proti dalším „dílčím útokům soudů“, lze si jen těžko představit, že soudy nebudou nijak reagovat a s námitkami se nebudou vypořádávat, když je sám žalobce vtěluje i do vyjádření v této věci, do žalob či kasačních stížností a činí je tak obsahem řízení. Žalobce i v tomto řízení podle svého vyjádření požaduje kultivaci soudní moci, sám se však uchyluje k osočujícím tvrzením o účelovosti jednání soudů, o účelovém nevyhovění jeho opravným prostředkům a k podávání různých stížností na postupy orgánů soudní moci, aniž by svá tvrzení prokazoval.
12. Soud I. stupně též poukázal na to, že žalobce tvrdil, že mu újma vznikla jako souhrn všech „dílčích útoků“, které směřuje. Žalobce ani k výzvě soudu I. stupně ve smyslu § 118a odst. 1 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), nebyl schopen rozlišit, jaká konkrétní újma

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s tvrzeným nesprávným úředním postupem, jaké intenzity a v čem spatřuje příčinnou souvislost.

13. Soud I. stupně nakonec uvedl, že ani v případě, kdy by byl v této věci shledán odpovědnostní titul, nevznikla by žalobci v jeho příčinné souvislosti újma. Dotčená pasáž rozhodnutí totiž není způsobila újmu přivodit, o čemž vypovídá i rozporný postup žalobce, který tvrdí, že mu újma vznikla souhrnem všech pochybení, a zároveň uvádí, že o vydání omluvy za tvrzený nesprávný úřední postup ani nestojí. Tvrdí-li žalobce, že dotčenou pasáží došlo k poškození jeho pověsti před klientem, primární příčinu tvrzeného poškození pověsti je podle soudu I. stupně možné spatřovat v nesprávném podání podnětu na ochranu proti nečinnosti a nesplnění podmínky k následnému podání žaloby, což vedlo k neúspěchu klienta ve sporu. Ze všech uvedených důvodů soud I. stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 a § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a přiznal úspěšné žalované náhradu nákladů řízení ve výši 2 700 Kč za 9 úkonů po 300 Kč (vyjádření ze dne 14. 9. 2020 a 24. 8. 2022, příprava účasti na prvním jednání, účast na jednání soudu I. stupně dne 16. 12. 2020, 25. 7. 2022, 10. 10. 2022, 19. 12. 2022 a 21. 12. 2022 a účast na jednání odvolacího soudu dne 16. 6. 2021).
15. Žalobce napadl rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním s odůvodněním, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil svědecké výpovědi a věc nesprávně právně posoudil. Žalobce trval na tom, že mu byla způsobena újma ve smyslu žaloby a že ji důvodně prokázal, resp. že není ani nutné ji prokazovat, neboť je zřejmá. Svědecká výpověď Mgr. Roztočila o tom, že „*žalobce správní orgány i soudy zahrnuje neopodstatněnými námitkami*“, nemá oporu v jiném provedeném důkazu a žalobce tvrdil, že svědecká výpověď je nepravdivá. Svědek JUDr. Palla je podle žalobce nevěrohodný a křivě svědčil, když o žalobci prohlásil, že brojí proti zveřejňování rozhodnutí na úřední desce. Žalobce uvedl, že se domáhá změny rozsudku ve smyslu žaloby.
16. Žalovaná se k odvolání žalobce písemně nevyjádřila. Při jednání odvolacího soudu navrhla potvrzení napadeného rozsudku soudu I. stupně.
17. Odvolací jednání bylo nařízeno na den 28. 6. 2023. K tomuto jednání se žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoliv byl řádně předvolán dne 29. 5. 2023. Odvolací soud proto postupoval podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. a spornou věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce.
18. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
19. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, z kterých čerpal správná skutková zjištění (body 8. až 18. odůvodnění napadeného rozsudku). Tato skutková zjištění vyplývají z provedených důkazů, které soud I. stupně hodnotil v souladu s § 132 o. s. ř., tzn. podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, když přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo. Soud I. stupně věc posoudil správně i po stránce právní, když na jím zjištěný skutkový stav věci aplikoval příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. (body 22. až 32. odůvodnění napadeného rozsudku). Odvolací soud se tak se závěry soudu I. stupně (skutkovými i právními) jako správnými ztotožňuje a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje.
20. K odvolacím námitkám žalobce, jakkoliv nejsou způsobilé vyvrátit správnost přezkoumávaného rozsudku, dodává odvolací soud nad rámec příléhavého odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně toliko následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

21. Žalobce namítal, že svědecká výpověď Mgr. Aleše Roztočila o tom, že „*žalobce správní orgány i soudy zahrnuje neopodstatněnými námitkami*“, nemá oporu v jiném provedeném důkazu, jeho výpověď je proto nepravdivá. Odvolací soud konstatuje, že uvedená část výpovědi svědka Mgr. Aleše Roztočila zcela koresponduje s jinými důkazy, a to mimo jiné i se spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, sp. zn. 59 A 87/2018. Žalobce jakožto právní zástupce žalujícího M. Ch. již do žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu zahrnul s věcí nijak nesouvisející polemiku s právní úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na jeho internetových stránkách. Jedná se o zcela neopodstatněnou námitku, kterou žalobce uplatňuje u Nejvyššího správního soudu opakovaně, jak vyplynulo z provedeního dokazování, tudíž nejen touto námitkou zahrnuje soudy. Systematické uplatňování různých obstrukčních taktik žalobcem, jakožto advokátem, vyplynulo také z výpovědi svědka JUDr. Jiřího Pally či z rozhodnutí Ústavního soudu nebo článku na internetových stránkách www.ceska-justice.cz.
22. Žalobce dále namítal, že svědek JUDr. Jiří Palla je nevěrohodný a krivě svědčil, když o žalobci prohlásil, že brojí proti zveřejňování rozhodnutí na úřední desce. Odvolací soud poukazuje na soudem I. stupně provedené listinné důkazy, které naopak výpověď jmenovaného svědka podporují. Jedná se o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2022, č. j. 2 As 118/2020-40, nebo ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60, v nichž Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že „*na 12 stranách kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí s vyvěšením osobních údajů právního zástupce stěžovatele na webových stránkách Nejvyššího správního soudu*“, a že „*stěžovatelka též nesouhlasila s vyvěšením osobních údajů ohledně její osoby a osoby jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu*“. V citovaných rozhodnutích Nejvyšší správní soud zároveň uvedl, že k těmto shodným námitkám advokáta Mgr. V. V. se vyjadřoval již mnohokrát. Výpověď svědka JUDr. Jiřího Pally se též nijak nerozchází se žalobcem předloženým článkem uveřejněným na internetovém zpravodajském portálu xxx, v němž jeho autor P. D. o žalobci prohlásil, že „*advokát V. patří, co se týče přestupkových řízení, rozhodně - diplomaticky řečeno - mezi nejaktivnější a nejnapaditější právní zástupce. Setrvává protestuje také proti zveřejňování neanonymizovaných rozhodnutí NSS*“.
23. Námitky žalobce proti hodnocení svědeckých výpovědí soudem I. stupně proto odvolací soud shledal jako neopodstatněné.
24. Odvolací soud nesdílí ani názor žalobce, že není nutné prokazovat, že mu předmětnou pasáží odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, vznikla nemajetková újma, neboť je zřejmé. Jak správně připomněl soud I. stupně, předpokladem odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. je naplnění těchto tří podmínek: 1) existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, 2) vznik újmy a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem/nezákonným rozhodnutím a újmou. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Odvolací soud dodává, že (vyvratitelná) domněnka vzniku nemajetkové újmy, kterou není třeba prokazovat, platí pouze v případě porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, které je nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná. Soud I. stupně proto vyšel správně z toho, že žalobce je v tomto řízení vznik nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout tvrzeným nesprávným úředním postupem Nejvyššího správního soudu, nejen tvrdit, ale i prokazovat.
25. Žalobce ve svém odvolání nenapadá závěr soudu I. stupně o tom, že dotčená pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019-34, nepředstavuje nesprávný úřední postup ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. S tímto závěrem se ztotožňuje i odvolací soud. Již z uvedeného důvodu bylo možné žalobu jako nedůvodnou zamítnout, aniž by bylo třeba zabývat se tím, zda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s uvedenou částí odůvodnění rozsudku jakákoliv újma. Přesto soud I. stupně při jednání dne 25. 7. 2022 upozornil žalobce, že dosud neplní povinnost tvrzení, a proto žalobce vyzval podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby uvedl, jaká konkrétní újma mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s tvrzeným nesprávným úředním postupem, a aby ke svým tvrzením označil důkazy. Za tím účelem soud I. stupně stanovil žalobci lhůtu 30 dnů od

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

jednání, která uplynula dne 24. 8. 2022. Žalobce na výzvu soudu I. stupně v uvedené lhůtě nijak nereagoval. Je proto správný závěr soudu I. stupně o tom, že i v případě, že by bylo možné dotčenou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu hodnotit jako nesprávný úřední postup ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., žalobce neunesl břemeno tvrzení (a tedy ani břemeno důkazní) o tom, jaká konkrétní újma mu měla v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem vzniknout, když žalobce opakovaně uváděl, že újma mu vznikla jako souhrn všech pochybení Nejvyššího správního soudu, tj. nejen uvedené 2 věty v rozsudku, ale i zveřejňování jeho osobních údajů v jiných rozhodnutích a další dílčí útoky ze strany soudů. Zamítnutí žaloby soudem I. stupně tak bylo správné.

26. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, a to včetně správného výroku o nákladech řízení, jehož znění bylo v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř.
27. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení úspěšné žalované přísluší náhrada nákladů řízení odpovídající paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Žalované vznikly v odvolacím řízení náklady ve výši 600 Kč za dva úkony po 300 Kč [příprava účasti na jednání a účast na jednání před odvolacím soudem dne 28. 6. 2023 dle § 1 odst. 3 písm. b) a c) vyhlášky č. 254/2015 Sb.], které odvolací soud uložil zaplatit žalobci. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 28. června 2023

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu